

POESIA

PARAULES D'AMOR

*Si de mi no puc sortir,
deixeu que us digui follies,
que en el mot fora sentit
misteris d'amor jo tresco
i dono sang al desig
i sento el pols de la joia.
Follejant, sortint de mi,
els mots se m'emporten ànima:
els faré rodar amb els dits,
seré un joglar de ventura,
cauran igual que a l'estiu
una gotellada forta;
i roda, roda, esperit,
rejoenirem la dansa.
Paraules d'amor sovint
no surten fora a la plaça;
paraules que filen prim,
filen millor sota cambra.*

CLEMENTINA ARDERIU

N.º 18

VAIXELL EMBRIAC

Quan lleu jo descendia pels Rius més impassibles,
ja no em sentí guiat pels meus remolcadors;
els Pell-Roges d'ells feren, cridant, blancs ostensibles,
havent-los clavats nus als grans pals de colors.

Jo era indiferent a tripulants i ultratges,
portant sols blats flamencs o cotons de l'anglès.
Quan amb la meva gent finí el crit dels salvatges,
baixar pels rius, després, arreu em fou permès.

Al batre furiós de marees i onades,
— Jo, l'altre hivern, més sord que els cervells dels infants
vaig córrer! Les Penínsules, en ésser desfermades,
no han sofert mai així caos més triomfants.

Mos despertars marítims ha ungit sols la tempesta.
Lleu com boia he dansat pels onatges fatals
que en eterns remolins les víctimes apresta,
deu nits, sense deixar l'ull frèvol dels fanals.

Més dolça que als infants la carn de pomes agres,
penetrà l'aigua verda ma quilla d'arbrissó,
i amb taques de vins blancs i amb vòmits alts i magres
em rentà, dispersant l'àncora i el timó.

Jo sóc des de llavors banyat en el poema
del mar tot curull d'astres i de làctils estels,
devorant els verds blaus on en pàl·lid emblema
un ofegat pensiu davalla ebri d'anhels.

On, tenyint les blavors, deliris i guspires
i ritmes rutilants sota el jorn sens temor,
més fortes que l'alcohol, més vastes que les lires,
fermenten les rojors amargues de l'amor.

Jo sé els cels esberlats, esclatants, i les bromes,
les trombes i els corrents; sé la tarda també
i l'aurora exaltada com poble de colomes,
i he vist altres vegades ço que hom creu veure bé.

He vist el sol molt baix ple d'horrors mistiquíssims
il·luminant els llargs congelaments morats,
talment fossin actors de drames antiquíssims,
i les ones rodant llurs tremolors alats.

He somniat nits verdes amb neus reverberades,
besos pujant als ulls dels mars, lents, colpidors;
la circulació de sabes ignorades
i el despertar blau-groc de fòsfors cantadors.

He resseguit molts mesos, semblant les vaqueries
histèriques, l'onada a l'assalt dels illots,
sens pensar que els llumínics peus blancs de les Maries
petgessin els narius dels oceans remots.

També he solcat, sabeu? increïbles Florides
mesclant a flor dels ulls de panteres i pells
d'homes, els arcs-en-cel tivants com unes brides
en l'horitzó dels mars i en glaucosos tropells.

He vist fermentar així maresmes com grans nanses
podrint entre els seus joncs tot un Leviatan;
deinxodir-se les aigües enmig de les bonances
i altres anar-se'n vers cingles cataractant!

Glaciars, sols d'argent, salts nacrats, cels de brases,
profunditats malsanes al fons de golfs i brums
on serps gegants menjades allí per xinxes crasses
cauen dels arbres torts amb negrosos perfums!

Mostrar hauria volgut als infants, les daurades
ones, i els peixos d'or, aquests peixos i cants.
Les escumes com flors m'han beneït les rades,
i els inefables vents m'han alat per instants.

Sovint, màrtir deixat dels pols i de les zones,
mon caure feia dolç la mar amb sanglots folls,
pujant a mi flors d'ombra, ventoses grogues i ones,
i jo restava així com dona de genolls.

Península flotant, sentia les querelles
i els excrements d'ocells cridaires d'ulls rodons;
Jo vogava llavors quan a mes fràgils relles
els negats descendien per dormir a reculons.

Oh jo, vaixell perdut pels cabells de les rutes,
llançat per l'huracà dins l'èter sense ocells,
jo a qui els Monitors, velers i gents astutes
el case tot ebri d'aigua no haurien lliurat ells,

lliure, fumant i ple de bromes violetes
foradava el cel igni rogent com un gran mur
que porta confitura exquisida als poetes,
líquens de sol també i caramells d'atzur.

Corria tot tacat d'elèctriques llunades,
planxa folla escortada pels negres hipocamps,
quan els juliols feien recórrer a bastonades
els cels ultramarins dins embuts roigs com llamps.

Jo que sols tremolava sentint de lluny, esclaves,
les rutes dels Behemots i dels Maelstroms estrets,
com filador eternal d'immobilitats blaves,
ara perdo d'Europa els antics parapets.

He vist els arxipèlags astrals, illes a piles,
on els cels delirants pel nauta són d'amor;
És això en nits sens fons quan dorms i t'exilies
milions d'ocells d'or, oh futura Vigor?

Mes, cert, molt he plorat. Les albes són obagues,
tota lluna és atroç, tot sol és amargant.
L'aspre amor m'ha emplenat d'estupors embriagues.
Oh! que ma quilla esclati! que torni al mar vogant!

Si jo desitjo una aigua d'Europa, és l'enyorança
negra i freda vers on el gran crepuscle vaig,
com infant que, ajupit, ple de tristesa, llança
un vaixell que és tan fràgil com papalló de maig.

Jo no puc més, banyat per les llangors, oh rames!
enlairar el vostre solc als qui porten cotons,
ni travessar l'orgull de banderes i flames,
ni nedar sota els ulls horribles dels pontons.

JEAN-ARTHUR RIMBAUD
Trad. de Lluís Gassó-Carbonell

Edició numerada de cent exemplars en paper de fil Guarro.

Exemplar N.º **88**